

РЕШЕНИЕ

№ 4728

гр. София, 08.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО 6-ТИ БРАЧЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Валентина Ангелова

при участието на секретаря Мариана Д. Ружина
като разгледа докладваното от Валентина Ангелова Гражданско дело №
20251100113352 по описа за 2025 година

за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е по реда на чл. 22 а и следващите от Закона за закрила на детето (ЗЗДт).

Образувано е по молба на Д. Д. Д. за връщане на детето Ф. С. Д., родена на ***** г., в държавата по обичайното му местопребиваване – Великобритания. Твърди, се че молителят и ответницата са родители на детето Ф., като на 12.07.2025 г. майката и детето дошли в България на почивка, като молителят следвало да се присъедини към тях, като тримата се върнат заедно във Великобритания в края на месец септември 2025 г. Сочил се, че на 01.10.2025 г. започвала учебната година в детската градина, посещавана от детето Ф. във Великобритания. По данни на молителя, той и брат му дошли в България на 25.08.2025 г. за рождения ден на детето, като по време на престоя си започнали да работят по ремонта на имот, собственост на ответницата. След няколко спора помежду им, на 08.09.2025 г. ответницата ги помолила да напуснат дома й. За да е близо до детето, молителят отседнал в къща, в близост до този имот, но майката не разрешила осъществяването на контакт с детето без надзора й. Позовава се на писмо от детската градина, посещавана от детето във Великобритания и на резервация на самолетни билети до Англия за 23.09.2025 г. на имената на

ответницата и детето, като твърди, че на посочената дата той и брат му се върнали в Англия, а ответницата задържала детето Ф. в България. Твърди, че не е давал съгласие за промяна на обичайното местопребиваване на детето, като с молбата си поискал съдействие за връщането ѝ в Англия. С оглед изложеното счита, че ответницата незаконно е задържала детето Ф. в Република България, като до тогава детето имало обичайно местопребиваване във Великобритания, като е било задържано в България без съгласието на молителя, който ефективно е упражнявал родителските си права; молбата се подава преди да изтече една година от задържането на детето в България и не съществува сериозна опасност за детето от връщането му в държавата по обичайното му местопребиваване. Моли съда да постанови връщането на детето във Великобритания.

В хода на съдебното дирене, лично и чрез пълномощника си по делото, поддържа молбата и пледира съда да постанови решение, с което разпреди връщането на детето Ф. в държавата по обичайното му местопребиваване – Великобритания, като излага подробни съображения. Претендира разноси по представен списък, както и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Окончателното си становище излага в писмени бележки от 09.03.2026 г.

Ответницата З. С. С., в писмения си отговор, оспорва молбата като неоснователна и моли за отхвърлянето ѝ. Оспорва фактическите твърдения на молителя, като неточни. Сочи, че двамата се запознали през 2018 г., чрез сайт за запознанства, докато тя самата живеела в Англия. Двамата установили съжителство, като първоначално молителят не планирал съвместен живот и дете с нея, поради различни съображения -стандарта на живот и значителните разходи, свързани с отглеждането на дете, както и собствената си възраст, като се опасявал, че ще е твърде възрастен, когато детето ще се нуждае от подкрепата му. Ответницата обаче имала искреното желание да има дете и разполагала с подкрепата на родителите си, които разполагали с имущество в България. С течение на времето молителят приел възможността да имат дете, което да отгледат в България. След като молителят се съгласил, че може да имат дете и да се преместят да живеят в България, тя започнала да инвестира време и средства в недвижим имот в с. Вишовград, в изпълнение на тези планове, които датирали отпреди раждането на Ф.. Детето им се родило на ***** г., което молителят припознал като свое, тъй като не били съпрузи. Твърди, че по това време те вече живеели заедно в жилище, което притежавали в съсобственост с английска компания (заплатили 30 % от стойността му, а върху останалите 70 % плащали наем в размер на 350 паунда месечно, чийто размер ежегодно се увеличавал).

Майката на молителя помогнала със заем за закупуване на жилището, който ответницата връщала до влошаване на отношенията им. Твърди, че докато живеела в Англия, всичките ѝ приходи отивали за заплащане на сметки, като на практика не ѝ останало нищо за лични нужди, като не получавала нищо и от приходите, които молителят твърдял да реализира като общ работник и градинар. След раждането на детето, отглеждането му станало единствено нейна отговорност. Тя купувала храната за него, плащала сметките за детската градина, като спорадично получавала помощ от майката на молителя за по някой час през седмицата. За да покрива издръжката на детето, ответницата не можела да престане да работи. Твърди, че работела в посредническа агенция за набиране на медицински персонал онлайн за Австралийска частна клиника, като дневната ѝ заетост била от 6 до 8 часа и получавала добро възнаграждение. Твърди, че в края на 2022 г., на 23.12.2022 г. се върнали в България, където останали до 13.01.2023 г.. През месец юли 2023 г. те отново се върнали в страната, като направили адресни регистрации с постоянен адрес и заявили издаването на паспорт на детето Ф., като такъв ѝ бил издаден на 28.07.2023. В този случай се върнали в Англия през август 2023 г., а на 24.11.2023 г. отново дошли в България, където останали до 15.12.2023 г. Следващото им пътуване до България било на 26.05.2024 г., като останали до 07.08.2024 г., а след това от 24.08.2024 г. до 15.09.2024 г., като за последно се върнали с детето в страната на 12.06.2025 г. и от тогава живеели тук. Сочи, че целта на посещенията им през май 2024 г. била да се убедят роднините му, че е възможно с по-малко средства да се постигне добър стандарт на живот. Тогава записали детето на ясла в гр. Павликени и му избрали личен лекар. За сравнение сочи, че в Англия Ф. посещавала детско заведение за 15 часа седмично и те не могли да си позволят Ф. да посещава ясла всеки ден, а ходела само три пъти седмично за по пет часа, което нарушавало дневния ѝ режим и я разстройвало. В България останали до средата на септември 2025 г., през което време родителите ѝ дарили къщата си в с. Вишовград и започнали ремонт на този имот. С молителя имали уговорка той да се върне сам в Англия и да започне да пренася вещите им към България. Молителят обаче не спазил тази уговорка, като я принудил да се върне в Англия. Отношенията им се изострили и той я заплашил, че ще я обвини в отвлечане на детето им, с което я принудил да се върне с детето в Англия. След това отношенията им продължили да се влошават, като молителят прекарвал времето си без тях или с близките си. Тя настоявала да изпълнят решението си да се преместят в България, а молителят обещавал, че ще го направят, но се стигало до скандали и той се отмятал от тези уговорки. През пролетта на 2025 г. решили да продадат притежаваните от

тях 30 % от собствеността на обитаваното жилище, като в следващите шест месеца трябвало да е преместят в България. Тя, със съгласието на молителя закупила еднопосочни билети за нея и за детето, като на 12.06.2025 г. тя и детето пристигнали в България, установили се при родителите ѝ, като Ф. започнала да посещава детска ясла. През септември започнала да посещава първа група в детска градина. Признава, че молителят пристигнал в края на месец август за рождения ден на дъщеря им, заедно със своя брат. Първоначално ѝ казал, че освен това са дошли да работят по ремонта на къщата, за да могат да се пренесат в нея, но два дни по-късно започнал да настоява да се върнат в Англия. Твърди, че тя отказала, последвал сериозен скандал на 07.09.2025 г., след която молителят и брат му напуснали имота в с. Вишовград и апартамента в гр. Павликени и се установил на неизвестно за нея място. На 17.09.2025 г. той напуснал страната и с това прекратил съжителството им, но те продължили да общуват по телефона и чрез съответните мобилни приложения. Молителят я заплашил, че ще информира властите, че е отвлякла детето, заради което тя се обърнала за съдействие към социалните служби и била посъветвана да заведе дело за родителски права. Твърди, че информирала за това молителя и се опитала да постигне доброволно уреждане на спора, след което той преустановил контакта си с нея и подал молбата, по която е образувано настоящото дело. Твърди, че по нейна искова молба било образувано гр. дело № 939/2025 г. на РС, Павликени, по което след като били постановени привременни мерки, делото било спряно. Последвали заплахи от страна на молителя, за които тя се обърнала за съдействие към полицията, но била посъветвана да поиска съдебна защита по ЗЗДН. Твърди, че е създавала отлични условия за отглеждане на детето, като се ползва с помощта и подкрепата на своите родители. Съобразно изложеното счита, че в последните шест месеца, преди завеждане на молбата, детето със съгласието на двамата си родители е било с обичайно местопребиваване в България, поради което липсва неправомерно задържане на детето в страната, а отделно от това най-добрият интерес на детето Ф. е да остане в страната с нея. Поддържа, че от раждането на детето, тя е единствената, която реално се грижи за отглеждането и издръжката на малолетната, а молителят не полагал непосредствени грижи за детето, не участвал в неговата издръжка, както и в ежедневните образователни и здравни решения за нея. В Англия молителят бил в голяма степен под влияние на своята майка, като това определяло ритъма на съжителството им, като твърди, че те вече не разполагат със собствено жилище в Англия, както твърди той. Те притежавали едва 30 % идеални части, закупени изцяло с пари, дадени като заем от майката на молителя, който заем не е погасен.

Останалите 70 % идеални части принадлежат на компания – наемодател, като за ползването им страните дължат наем, като не счита посоченото жилищно устройване за стабилна семейна среда. Отделно от това определя молителя като личност с емоционално нестабилни реакции, проявявал незряло поведение под влияние на вещества, забранени за употреба в страната ни, което поставяло под въпрос неговата способност да осигури безопасна среда за детето. Моли съда да постанови решение, с което да остави молбата за връщане на детето във Великобритания без уважение.

В хода на съдебното дирене, поддържа заявеното в отговора становище, като моли съда да остави молбата без уважение. Излага подробни съображения в подкрепа на заявеното становище и претендира сторените по водене на делото разноски по представен списък. Окончателното си становище излага в писмени бележки, от 06.03.2026 г. Претендира разноски по представен списък.

Доказателствата по делото са писмени и гласни, изслушано е заключение на съдебно психологическа експертиза.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

За да възникне субективното право на единия от родителите да иска връщане на незаконно задържано дете в държава, различна от тази, в която се намира обичайното му местопребиваване, следва в обективната действителност да са проявени следните положителни, респективно да не съществуват предвидените отрицателни материални предпоставки (юридически факти): 1. задържането да е извършено в нарушение на правото на упражняване на родителски права, предоставено както съвместно, така и поотделно на лице, институция или друг орган, съгласно законите на държавата, в която детето е имало обичайно местопребиваване непосредствено преди прехвърлянето или задържането му; 2. по време на прехвърлянето или задържането това право е било ефективно упражнявано съвместно или поотделно или би било упражнявано по този начин, ако не е било извършено прехвърлянето или задържането; 3. детето да не е навършило 16 годишна възраст; 4. лицето, институцията или организацията, натоварени с грижата за детето, да не са дали своето съгласие, или впоследствие да не са приели прехвърлянето или задържането; 5. да не съществува сериозна опасност връщането на детето да го изложи на заплахата от психическо или физическо увреждане или по всякакъв друг начин да го постави в неблагоприятна ситуация и 6. детето да не се противопоставя на връщането, когато е достигнало

възраст и степен на зрялост, при които е уместно да се вземе под внимание и неговото мнение.

Процесуалното задължение за установяване на първите три положителни материални предпоставки принадлежи на лицето или институцията, които твърдят, че детето незаконно е прехвърлено или задържано, а наличието на някоя от вторите три материални предпоставки, които са уредени като изключения, при които не се допуска връщането на детето, следва да бъдат установени чрез пълно и главно доказване от лицето, институцията или организацията, които се противопоставят на неговото връщане.

Всеки един родител има право и задължение да се грижи за благополучието на своето дете, като ефективно и трайно полага усилия за неговото физическо, умствено, нравствено и социално развитие, за неговото образование, за личните му и имуществени интереси. Именно за да обезпечи тази гарантирана и призната правна възможност на всеки родител, с Хагската конвенция нормативно са уредени способите за възстановяване на фактическо установеното състояние преди незаконното прехвърляне или задържане на детето. Договарящите страни са въздигнали като основно благо правото на лични отношения между родителите и децата, като детайлно са уредили международноправна защита на децата от вредните последици на **незаконното** им прехвърляне или задържане, като са установили процедури, осигуряващи тяхното незабавно връщане в държавата на обичайното им местопребиваване. В този смисъл с тази конвенция се цели да се възстанови незаконно нарушеното обичайно местопребиваване на детето, като извън нейното приложно поле са въпросите относно споровете между родителите за упражняването на родителските права – арт. чл. 19 от Хагската конвенция. Тези правни спорове следва да бъдат решени съобразно правото на държавата, в която детето има обичайно местопребиваване, като се зачетат всички негови права, вкл. и правото на всестранно и пълноценно общуване с всеки един родител. Именно в това възстановяване на фактическото положение преди незаконното отвлечане на детето Конвенцията притежава превантивно-защитна функция – да не се изменя международната компетентност на съда по обичайното местопребиваване на детето.

Когато е възникнал спор относно местопребиваването на детето, респ. когато между родителите са възникнали непреодолими пречки за съвместното им съжителство и отглеждане на децата, тези спорове между родителите следва да се решат по начин, който да не засяга най-висшите интереси на детето и съобразно правото на договарящата държава, в която се е намирало неговото обичайно

местопребиваване, без да се използват интересите на детето като фактическо основание за изменение на международната компетентност на съда, овластен да реши тези спорове между родителите.

И когато се установи незаконно изменение на местопребиваването на детето, то трябва незабавно да бъде върнато в страната на неговото обичайно местопребиваване, като родителят, който незаконно го е задържал, има право да защити своите права пред съответния международно компетентен съд, вкл. и да иска да бъдат предоставени нему упражняването на родителските права, респ. да се определи такъв режим на лични отношения с детето, който да позволява за определен период от време или постоянно законното му прехвърляне в държава-членка, в който не се намира неговото обичайно местопребиваване.

Всички уредени изключения от постигането на тази нормативна цел следва да се прилагат стриктно, като могат да се допускат само при наличие на конкретно, а не абстрактно или предполагаемо бъдещо основание, застрашаващо интересите на детето – арг. чл. 13 от Хагската конвенция.

В случая, не е спорно между страните, а и от представените по делото писмени доказателства се установява, че детето Ф. е родено на ***** г. във Великобритания от съжителството между молителя и ответницата. За раждането на детето е съставен акт за раждане на 22.09.2022 г., когато те обявили раждането му и им бил издаден заверен препис за вписване.

За същото обстоятелство е съставен акт за раждане на малолетната Ф. № 1041/15.06.2023 г. от длъжностното лице по гражданското състояние при община Варна, гр. Варна, област Варна, Република България, а от 25.07.2023 г. то е с регистриран постоянен и настоящ адрес в Република България, гр. Павликени, ул. „*****“. На същия адрес, също считано от 25.07.2023 г. е регистрирана и ответницата З. С. С.. На 27.08.2023 г. на малолетната бил издаден документ за самоличност-паспорт № *****, валиден до 28.07.2028 г. от МВР Велико Търново, Република България. На малолетната е издаден и документ за самоличност във Великобритания - паспорт № *****, валиден от 24.10.2022 г. до 24.10.2027 г.

Видно от изисканите за ответницата и детето справки от НБДН, ответницата е със семейно положение „разведена“ след първи по ред прекратен брак, а Ф. е единственото ѝ дете. Родители на ответницата са А..В. С. и С.Й.С.. На 11.09.2024 г. същите дарили на ответницата свой недвижим имот в с. Вишовград , община Павликени, област Велико Търново.

Видно от писмо на Л.Х., управител на детска градина, изготвено по заявка на молителя като доказателство за Звеното, отговарящо за международно отвлечане на деца и Полицията на Хъмбърсайд, считано от 01.10.2024 г. малолетната посещавала детска градина в Сефтън Хауз, Солсбъри стрийт, Хъл, като през септември 2025 г. трябвало да премине в предучилищна група „Дъга“. За последно тя посетила посоченото детско заведение на 11.06.2025 г., а на 09.06.2025 г. управата на същото детско заведение била уведомена, че Ф. заминава на почивка в България от четвъртък, 12.06.2025 г., като тази информация била предоставена по имейл от майката на детето. През учебната година Ф. посещавала детската градина за 15 часа седмично, а през септември трябвало да премине в предучилищна група, когато часовете на посещенията щели да увеличат на 30 часа седмично. На 18.08.2025 г. Л.Х. била уведомена, че Ф. ще удължи почивката си в България и ще се върне в Обединеното кралство на 25-26.09.2025 г., така, че вероятно ще се върне на детска градина от 01.10.2025 г. На 22.09.2025 г., с имейл били уведомени от майката, че Ф. няма да посещава детското заведение от 01.10.2025 г., като посещава детска градина в България.

Съдът не обсъжда посоченото писмо, извън удостоверителната му функция, касаеща посещенията на детето в посоченото детско заведение и уведомяването на ръководството на същото чрез имейл, че детето ще отсъства, респективно, че няма да продължи да посещава това детско заведение. В останалата си част, посоченото писмо е негодно доказателствено средство, тъй като представлява свидетелски показания в писмена форма, които не са дадени пред съд и без да е разяснена носената от лицето наказателна отговорност. Съдът отчита също, че горното писмо е изготвено по заявка на молителя и за нуждите на делото. Негодно доказателствено средство се явява и писмо от 07.12.2025 г. подписано от Д. У. и Е.Б., като съдът изобщо не го обсъжда.

Считано от 01.09.2021 г. ответницата била в трудово правоотношение с дружество, регистрирано съгласно законите на Сингапур, като изпълнявала длъжността ресурсен специалист/специалист по подбор на персонал.

Видно от договор за наем от 01.01.2019 г., страните са наематели на жилищен имот с брутен наем 4537,54 британски лири годишно. Посочено е, че началната пазарна стойност на имота е в размер на 165000 лири, с начален процент - 30 %, с премия от 49500 лири и дата на преразглеждане 01.04.2020 г., като определения наем е сумата, равна на непридобития процент от brutния наем, който към датата на договора е в размер на 3176,28 лири. Същите обстоятелства се установяват от формуляр за резервация, касаещ крайна градска къща с три спални

и тераса, пълна стойност 165000 лири, продажна цена от 49500 лири, представляваща 30 % от пълната стойност, с месечен наем от 264,69 лири на месец, към който се дължи месечна такса за управление и застраховка в размер на 30,67 лири и дължими годишни такси за поддръжка на комплекса в размер на 368,04 лири. В посочения формуляр е отразено, че покупката е извършена със собствени средства. Страните подписали декларации, като купувачи, които придобиват имот за първи път на 01.11.2020 г., като според проект „финален разчет“ от 26.11.2020 г. общо дължимата сума, включваща покупна цена, такси, данъци, наем, правни разходи и т. н. възлиза на 51342,76 лири. По делото са представени извлечения от банковата сметка на ответницата, която в периода юни 2021 г. до юни 2023 г. извършвала ежесмесечни преводи в полза на Корин Ейвърд в размер на 400 лири всеки, с изключение на превода, направен на 27.05.2022 г., когато превела сумата от 675 лири, като са направени общо 35 превода в размер на по 400 лири и един превод от 675 лири на обща стойност от 14675 лири. Към 16.10.2020 г., ответницата притежавала спестовна сметка с наличност от 5330,40 лири, която превела по друга сметка с основание „депозит за HU53BH“.

На името на страните и детето били закупени двупосочни билети, като на 24.11.2023 г. същите заминавали от Лондон с полет W9 4552 за Бургас, а за връщане излитали на 15.12.2023 г. от Бургас с полет W94551 до Лондон.

От 21.05.2024 г. малолетната има избран личен лекар в Република България като здравноосигурено лице.

На 31.05.2024 г. малолетната била приета в Детска ясла Павликени и посещавала детското заведение, а за учебната 2025/2026 г. тя била записана в I група на Детска градина „Осми март“, гр. Павликени.

На 07.06.2025 г. резервациите, направени от ответницата за нея и детето за еднопосочни билети за полет LS 281 от Лийдс Брадфорд до Бургас на 12.06.2025 г. били потвърдени.

По делото е представена, кореспонденция между страните, чието съдържание, авторство и достоверност не се оспорват от молителя. Част от нея се отнася до несъмнени намерения на страните за преместването им в България през месец октомври 2024 г., а друга част изразява ясното им намерение това преместване да се осъществи след 12.06.2025 г. На 10.09.2025 г. молителят предложил на ответницата да сменят пролетите си за неделя или за вторник, а на 11.09.2025 г. ответницата отговорила, че няма пречка да смени полетите си, като те с детето няма да се прибират. На това съобщение молителят отговорил, че не е

съгласен Ф. да бъде задържана в България. На 30.09.2025 г. между страните била разменена кореспонденция, касаеща здравословното състояние на молителя и употребата на наркотични вещества за лечението му.

На 21.08.2025 г., преди пристигането си в България и в противоречие с разменената кореспонденция с ответница, молителят заплатил 866,49 евро, за билети за себе си, ответницата и детето за полет EZY2220 от Бургас до Манчестър за 23.09.2025 г.

По делото са събрани гласни доказателства с разпита на свидетелите Д.Л. Д., брат на молителя, и С.Й.С., баща на ответницата, чиито показания съдът преценява по реда на чл. 172 от ГПК и кредитира в частите им, пресъздаващи личните впечатления на същите свидетели за релевантните по делото обстоятелства. В частите, изразяващи мненията и преценката на свидетелите за живота и отношенията на страните, както и споделеното им от съответната страна, показанията на свидетелите нямат доказателствена стойност, като съдът не ги обсъжда.

С показанията си, свидетелят Д. установява, че страните и детето живеели заедно във Великобритания, като идвали в България за кратки или по-дълги ваканции. Докато живеели в Англия, брат му работел на пълно работно време, а ответницата работела от къщи. Самият свидетел идвал в България два пъти за по три седмици, за първи път през 2024 г., а след това през 2025 г. През 2024 г. той останал за една седмица в жилището на родителите на ответницата в Павликени, тъй като бил болен, но обикновено отсядал в къщата във Вишовград. Той знаел, че З. иска да се върне в България с детето, но не знаел да има реални планове за това. През 2024 г. тя поискала да остане за по-дълго в България с детето, но брат му заплашил да започне процедура по ХК и тя се отказала от плановете си. По това време тя имала спор и с родителите си, което притеснило свидетеля, тъй като не знаел как това ще се отрази на гостуването му при ответницата, но тя го уверила, че няма да има проблеми. В крайна сметка, действително всичко било наред и с него се отнасяли добре. През 2024 г. майка им и вторият им баща също посетили България. Доколкото свидетелят знаел, планът през 2025 г. бил същият, ответницата и детето дошли в България през юни, а свидетелят и молителят отишли за рождения ден на детето, нямали конкретна дата за връщане и планирали да останат 3 или 4 седмици. Свидателят бил убеден от брат си, че всички ще се върнат във Великобритания през месец септември. Станало така обаче, че с брат му си тръгнали без ответницата и детето, страните се скарали и З. ги изгонила от дома си. Със съобщение тя ги уведомила, че няма да се върнат с тях, като поддържали

контакт с нея за да се виждат с детето. Свидетелят видял племенницата си за последно на 13.09.2025 г., когато ответницата организираща посещение на керамичен център в Павликени. След това само молителят имал право да говори с Ф. и я виждал само чрез видеочат. Свидетелят не знае жилището на страните да е продадено, като всичко си било оставено така, както било оставено от ответницата и детето. Според свидетеля майка им помогнала на страните да купят 30 % от къщата, а за другите 70 % плащали наем. Наемът се намалявал съобразно придобитата част от собствеността. В България детето също ходело на детска градина и брат му го карал и вземал от там, но нямал комуникация с персонала, тъй като не знаел български. Детето имало личен лекар и в двете държави. Свидетелят участвал в ремонтните дейности на къщата във Вишовград и доколкото знаел идеята била това да бъде ваканционен дом за семейството. Сега молителят все още не се бил върнал на работа, свидетелят го замествал, но всички питали кога брат му ще се върне. Свидетелят също така знаел, че имало покана до брат му името му да бъде вписано в документа за собственост, но той отказал, тъй като не искал да има такива отношения с родителите на ответницата.

На свой ред свидетелят С. установява с показанията си, познанството си с молителя от 7-8 години, през което време имали добри отношения. Страните им гостували и свидетелят бил наясно с намеренията им, които те коментирали пред него и съпругата му при гостуванията си. Още през 2021 г. те пожелали да имат свое място в България и свидетелят започнал да търси подходящ за тях имот. В крайна сметка страните харесали един конкретен имот и свидетелят го закупил за тях със съпругата си. По това време страните вече имали намерение да се установят в страната и били обсъждали това с него и майката на ответницата. През 2023 г. свидетелят и съпругата му завели страните и родителите на Д. да видят имота и е го одобрили, майката на молителя дори изразила желание да участва със средства в придобиването му. Имота подлежал на ремонт, страните започнали да избират строителни материали, но ремонт не започнал-страните решили, че първо трябва да продадат къщата си в Англия. Тогава дъщеря му му споделила опасенията на молителя, че те ще ремонтират къщата, а после свидетелят и съпругата му ще я дадат на сина си. Затова свидетелят предложил на страните, със съпругата му да им прехвърлят собствеността, но молителят отказал. Свидетелят и съпругата му прехвърлили имота с дарение на дъщеря си. Тогава молителят заявил, че ще ремонтира сам имота с помощта на брат си. През 2024 г. работата не потръгнала, а преди това З. помолила Д. да информира майка си, че са решили да останат в България. Той отлагал десетина дни и не казал нещо на майка си, която в

този момент им гостувала. Когато З. ѝ съобщила за тези им намерения, преди тръгването ѝ, тя се разплакала, защото не била подготвена за това. Свидетелят не знаел какви точно са били намеренията на молителя, но след това, той отложил ремонта, а отношенията между страните се влошили. В крайна сметка, същото се случило и през 2025 г. Дъщеря му и внучката му се върнали, детето тръгнало на ясла, а по-късно дошъл молителя с брат си. Ремонта пак не потръгнал, явно молителят не знаел какво трябва да се направи, отношенията между страните се изострили и те се разделили. След това свидетелят знаел, че е имало среща на молителя и брат му с детето в Павликени, а след известно време те напуснали страната. След това Д. общувал с детето по телефона и не правил искания да види детето непосредствено. Свидетелят признава, че за намеренията на страните, знаел от разговорите си с тях, като с молителя се разбирал чрез превод от страна на дъщеря си или чрез преводач от телефона.

По делото е допусната и изслушана съдебно психологична експертиза, чието заключение съдът приема като дадено обективно, компетентно и безпристрастно, като го кредитира в цялост. Същото заключение не се оспорва от страните. Съгласно същото, детето Ф. е в добро емоционално състояние, като спокойно общувало с експерта на български език и само в редки случаи преминава на английски език. С удоволствие приело да нарисува „моето семейство“, като първо нарисувало баща си. Според вещото лице това показвало, че то има добро отношение към баща си. Малолетната с охота споделила за приятелите си в детската градина, че там ѝ харесва и много си играят. Ф. показала силна привързаност и към майка си, гали я и се сгушва в нея, но не се притеснява, че е на непознато място и че майката не участва в разговора. По данни на майката, Ф. говори с баща си всяка седмица за половин час, като тя-майката е основният отглеждащ. Така е било и докато били в Англия, защото бащата работел много, а на нея от време на време ѝ помагала майка му. Детето има положително отношение и към двамата родители, но естествено е по-силно привързана към майка си, с която живее и която задоволява базисните ѝ потребности от внимание и обич. По данни на майката, детето е адаптивно и няма проблем да свикне да живее навсякъде, като по тази причина не се е стресирало, когато са дошли да живеят в България, но важно условие, според вещото лице е майката да е с него. Счита, че предвид силната привързаност на детето към майката, отделянето му от нея ще доведе до стрес и силен емоционален дискомфорт, а това до нежелани психологически състояние в живота на детето в бъдеще. На въпроса би ли искала да живее с баща си, детето заявило, че иска, в случай, че той дойде да живее при

нея и майка ѝ, като заявило също, че не желае да отиде пак във Великобритания. Вещото лице е категорично, че на този етап от живота на детето, то трябва да живее с майка си, тъй като тя е основна обгрижваща фигура, като без да се подценява ролята на бащата, при тези обстоятелства детето трябва да бъде отглеждано от майката.

В съдебно заседание, вещото лице поддържа представеното писмено заключение, като уточнява, че е установила, че детето трябва да живее понастоящем с майката, след разговор с детето и наблюдение на отношението му към майката. Самото дете обича баща си и иска да живее с него, в случай, че той живее с тях в България. Самото дете се отличавало с учудваща концентрация и то участвало в проучването, като не пожелало да си тръгне, докато не приключило с рисунките си. Признава, че поради ниската си възраст детето не може да формулира точно исканията си, но просто заявило, че не желае да живее в Англия, а иска баща ѝ да дойде да живее с тях, като от толкова малко дете не можело да се очакват по-сложни умозакljučения. В този разговор, майката не взела участие, като вещото лице е категорично, че не би допуснало майката да влияе, добавя или насочва отговорите му. Признава, че живеейки с майката, детето придобива едни навици, като не може да се прогнозира какво би било поведението му, ако живее само с бащата. Счита, че ако детето живее известно време само с бащата, то това може да се установи при последващо изследване, но не се ангажира с хипотетичен отговор. Счита също, че ако детето се върне в Англия с майката, това не би имало негативни последици за него или те биха били незначителни. В противен случай, счита, че ще има емоционално негативни последици поне за известен период от време, като все пак баща му му липсва и то е привързано към него.

По делото е представено извлечение от обективното право на Великобритания относно родителската отговорност и относно отвличане на децата и нарушения на законодателството на Англия и Уелс.

Молбата за връщане на малолетната е подадена от бащата на 29.09.2025 г., а настоящото съдебно производство е образувано на 26.11.2025 г.

По делото е приет социален доклад на ДСП Павликени в който са изложени данните, събрани при социалното проучване. Сочи се, че е посетен дома на майката и детето, получена информация от личния лекар на детето, детската ясла и детската градина., като са проведени срещи с майката и детето. Според събраните данни, родителите на малолетната Ф. живеели на семейни начала, като от общото им съжителство е родено детето. Според споделеното от майката, поради високите разходи и стандарт на живот, двамата с молителя обсъждали да се преместят

трайно в България, където нямало да плащат наем, тъй като имала собствено жилище, а могли безвъзмездно да ползват жилището на родителите ѝ. В тази връзка тя често посещавала България, винаги заедно с детето, като се занимавала с ремонтни дейности в свой имот в с. Вишовград, който подготвяла за семейно жилище. В конкретния случай, тя и детето пристигнали в България на 12.06.2025 г. Те пристигнали със знанието и съгласието на молителя за трайното им установяване в страната. На 26.08.2025 г. молителят пристигнал с брат си, като по време на престоя му, тя се чувствала притисната от него, тъй като той я притискал да се прибере с него в Англия, каквото желание тя вече нямала. Заплашил я, че ще ѝ вземе детето, като се наложило тя да потърси съдействие от Отдел „Закрила на детето“, гр. Павликени, където бил регистриран сигнал на 15.09.2025 г.. При проведено проучване и разговор с майката, тя споделила за влошаване на отношенията си с молителя, поради това, че след като имали уговорка да се преместят за постоянно в България с детето, той се отказал и започнал да я притиска и заплашва, че ще я обвини в отвличане, ако не се върнат в Англия с него. Впоследствие, тя споделила, че в Англия, молителят и близките му използвали детето, за да я контролират, като тя била подложена на емоционален и психически тормоз, еднократно била жертва на физическо насилие, за което не подала оплакване. Понастоящем тя отказвала да се върне с детето в Англия. Тя вече нямала доверие в добрите намерения на молителя към нея и детето. Счита, че в интерес на детето е да може целодневно да посещава детско заведение, което не могли да си позволят в Англия, като това ѝ позволявало да изпълнява спокойно трудовите си задължения, да имат свободно време, като се ползвала с пълната подкрепа на своите родители. Към момента Ф. посещавала детска градина „Осми март“ Павликени, където имало възможност да общува с деца на нейната възраст. По данни от детската градина, детето Ф. е приета в детска ясла Павликени на 31.05.2024 г., като се адаптирало бавно в групата, не разбирало български език, а впоследствие разбирало български, но продължавало да говори на английски. То посещавало редовно и с желание детската ясла, когато били в България. От 20.06.2025 г. Ф. не отсъствала от детската ясла, а от 01.10.2025 г., поради навършване на тригодишна възраст, ще посещава детска градина. Не боледувала, винаги била чиста и спретната, контактна и спокойна, с изградени навици за самообслужване, отговарящи на възрастта ѝ-храни се самостоятелно, говори на български и английски, участва в групови игри, без емоционални и поведенчески отклонения. Няма данни за физическо или психическо насилие над детето, родителите проявявали интерес към развитието на детето и му осигурявали всичко

необходимо. Когато бащата идвал, винаги бил придружен от майката. В детската градина, Ф. се вписвала много добре в детския колектив, като вземало активно участие в игри и занимания, като се водело и вземало от майката. Според Директора на същото детско заведение, бащата изпраща писма по имейла на детската градина, които тя възприемала като заплашителни и изразявали несъгласието му детето да посещава това детско заведение. По данни на майката, тя от раждането на детето, полагала основните грижи за него, като подsigурявала както емоционален комфорт, така и покривала всички разходи и нужди на детето. От пролетта на 2025 г., майката и детето, със съгласието на бащата трайно са установени в страната, но впоследствие бащата се е отказал. В тази връзка между родителите възникнал спор, след който бащата напуснал дома на ответницата в Павликени. След известно време, той се върнал в Англия сам, а ответницата и детето останали в страната. По данни на майката, преди заминаването си, той многократно я заплашвал,, че ще я обвини в отвлечение. По отношение на детето се сочи, че то е с двойно гражданство, като многократно е пребивавало в страната за различни периоди от време, заедно с родителите си. Има избран личен лекар, записана е и посещава детско заведение, съответно на възрастта ѝ, а по данни на майката, поддържа редовен контакт с баща си чрез социалните мрежи. Според нея бащата не се е ползвал от възможността да види детето преди отпътуването си, а при разговор по телефона, Ф. бързо губела интерес, тъй като бащата се възползвал да говори негативно по адрес на майката. Сочи се, че майката е в състояние да осигурява адекватни грижи да детето и условия за отглеждането му, като задоволява всички негови нужди, ползва се от подкрепата на своите родители, като в семейната ѝ среда не са констатирани рискове за детето. Посочено е също, че възрастта и пола на детето предполагат по-голяма необходимост от майчина грижа, като се гарантира участието на другия родител в неговото отглеждане. Направените констатации са за силна привързаност на Ф. към майката, установена е способност на майката да се грижи за детето, както и наличие на възпитателски качества на ответницата, материални възможности и подкрепяща среда за отглеждане на детето, както и декларирана готовност на майката да не въвлича детето в родителския конфликт и да не пречатства контактите на детето с бащата, като зачита и съхранява авторитета на молителя като баща на малолетната Ф..

При така приетите за установени фактически положения, съдът достига до следните изводи от правна страна :

Молбата е неоснователна.

Единият от съществените правни спорове по настоящото съдебно

производство се съсредоточава върху обстоятелството дали детето, което е вписано в Регистрите на населението в Република България, с постоянен адрес в гр. Павликени, ул. „*****“, е променило своето обичайно местопребиваване със съгласието на двамата родители и в частност с одобрението на бащата –гражданин на Великобритания.

Съгласно обективното право на Великобритания, уреждащо обществените отношения във връзка с упражняването на родителските права, правото и задължението за отглеждането, възпитанието и издръжката на децата принадлежи и на двамата родители, като те по взаимно съгласие определят постоянното местожителство на непълнолетните деца. Следователно, правото на упражняване на родителските права е предоставено съвместно на двамата родители.

От показанията на свидетеля Д.Л. Д. на молителя, се установява, че родителите, преди заминаването на ответницата и детето, заедно са отглеждали Ф., като живеели в жилище, от което притежавали 30 %, а за останалата част плащали наем, като разполагали с възможност да го изкупят изцяло. Този свидетел не знае за намерения на страните за установяване в България, като изяснява правнорелевантното обстоятелство, че двамата родители са се грижили за отглеждането на детето. Свидетелства, че за последен път самият той видял детето през септември 2025 г., преди двамата с брат му да се върнат в Англия. Свидетелят знаел от брат си, че страните са придобили имот в България, който възнамерявали да превърнат във ваканционна къща за цялото семейство, като самият свидетел участвал в ремонтните дейности. Свидетелят не бил наясно с намерения на страните да се преместят да живеят в България, тъй като нито брат му, нито ответницата коментирали с него такива въпроси.

Субективните възприятия на свидетеля Д. за намеренията на страните за начина на ползване на придобития имот в България, се опровергават от показанията на свидетеля С.Й.С., баща на ответницата, който от 2021 г. знаел за намеренията на страните да се устроят в България. Впечатленията на свидетеля са преки, тъй като тези намерения му били споделени от двете страни при гостуванията им. В тази връзка през 2022 г. свидетелят започнал да проучва различни имоти и след одобрението на страните закупил такъв в с. Вишовград. Този имот бил посетен от майката на молителя и тя също го харесала, като заявила готовност да инвестира в него. Свидетелят предложил да прехвърли имота на дъщеря си и на молителя, но последният отказал. Затова свидетелят и съпругата му, майка на ответницата, й прехвърлили собствеността чрез дарение. През 2024 г. страните започнали да закупуват необходимите строителни материали за

планираните ремонтни дейности, като идеята на молителя била двамата с брат му да ремонтират имота сами, но работата не потръгнала. З. искала молителят да каже на майката си, която по това време гостувала на свидетеля, за намеренията си за устройването им в страната, но той отлагал 10-на дни и не ѝ съобщил това, при което когато дъщеря му ѝ съобщила това, майката на молителя разбираемо се разстроила. Впоследствие, тримата с детето се върнали в Англия, с намерение да се разпоредят с притежаваното от тях имущество там и да уредят нещата си, за да се преместят през 2025 г. В изпълнение на това решение, дъщеря му и внучката му се върнали в България през месец юни 2025 г., а молителят и брат му пристигнали в края на месец август. Трябвало да работят по ремонта на къщата, но отношенията между страните се влошили, те се разделили, като молителят и брат му се върнали в Англия. След това бащата общувал с детето само по телефона. След раздялата на страните, самият свидетел виждал молителя само веднъж, когато поискал среща с детето в Павликени. Свидетелят е изградил увереност по отношение на факта, че молителят е дал съгласие не само детето да остане в България, но и самият той и дъщеря му трайно да се устроят и живеят в страната.

Показанията на свидетеля С. напълно съответстват с обясненията на ответницата и разменената (и неоспорена от молителя) кореспонденция между страните, според която преместването на страните и детето в България е техен общ проект.

Тъй като показанията на двете групи свидетели – доведени от всяка една от страните, които са техни близки роднини-съответно брат и баща, пресъздават субективни възприятия, изясняващи по противоположен начин правнорелевантните факти, които е следвало да се осъществили в обективната действителност, съдът следва по правилата на чл. 172 ГПК да преценява достоверността на тези свидетелски показания в тяхната съвкупност и с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната тяхна заинтересованост от изхода на правния спор, предмет на делото. От показанията на свидетелите се установява, че макар молителят да не споделял за това с близките си, пред свидетеля и ответницата молителят поддържал намеренията си за преместването им с детето в България, до степен на създаване на убеденост за това у ответницата и у свидетеля С., който за улесняване на реализацията на тези намерения предприел действия за придобиване на имот за страните, който впоследствие двамата със съпругата му дарили на дъщеря си. Същите обстоятелства се установяват и от разменените между страните съобщения, които несъмнено сочат, че преместването на страните и детето в България е техен общ

проект. При прилагане на опитните правила, както и правилата на формалната логика показанията на свидетеля С. и кореспонденцията между страните, които взаимно се допълват, опровергават твърденията на молителя за неправомерно задържане на детето в Република България, а обстоятелството, че братът на молителя не е бил наясно с тези негови намерения, които той дълготрайно поддържал пред свидетеля, съпругата му и ответницата са по-скоро показател за отношенията в разширеното семейство на молителя и не се явяват в подкрепа на твърденията му. С оглед обстоятелството, че родителите са във фактическа раздяла, настоящият съдебен състав приема, че между тях към настоящия момент е налице непреодолимо противоречие относно местоживеенето на детето и начина на упражняване на родителските права. То обаче е ирелевантно за правилното решаване на правния спор, предмет на делото, тъй като от съществено значение е обстоятелството дали майката незаконно е задържала детето в Република България. Съдът приема за установено от събраните по делото доказателствени средства, че прехвърлянето и установяването на детето в страната е станало със съгласието на бащата. Последният е дал съгласие детето да бъде доведено в България и да остане постоянно в Родината на майката, като той самият следвало да се присъедини впоследствие към тях, видно от показанията на свидетеля С. и разменените между страните съобщения. Последващата промяна на намеренията му, настъпила след преместването на детето в България (респективно – след като малолетната вече е с установено местопребиваване в Република България) и обективизирана в действията на молителя по закупуване на билети за връщане на страните и детето в Англия на 21.08.2025 г. в случая е ирелевантна и не обуславя различни прави изводи. Към този момент, за малолетната вече, със съгласието на двамата ѝ родители напълно правомерно е възникнало обичайно местопребиваване в България.

Вторият съществен правен спор по настоящото съдебно производство се съсредоточава върху обстоятелството дали са налице някое от основанията за отказ да бъде върнато детето в обичайното му местопребиваване, уредени в чл. 13 от Конвенцията и интересите на детето. При липсата на незаконно задържане на детето в страната, настоящият съдебен състав, не намира за необходимо да обсъжда събраните в тази насока доказателства, а следва да постанови отказ за връщане на детето във Великобритания.

По разноските :

Претенции за присъждане на разноски са надлежно заявени и от двете страни по спора, като независимо от изхода на делото такива не се следват на

страните, предвид разпоредбата на чл. 22а, ал. 3 от Закона за закрила на детето. Неоснователно е и искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. С разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК е предвидена възможността за определяне на такова възнаграждение от съда, когато делото е решено в полза на юридическо лице или едноличен търговец, в случай, че те са били представлявани от юрисконсулт. В случая, независимо от процесуалното представителство на молителя, в производството не участва юридическо лице или едноличен търговец, представлявани от юрисконсулт.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба с правно основание чл. 8 и следващите от Хагската конвенция във връзка с чл. 22а от Закона за закрила на детето, на *Д. Д. Д.*, роден на ***** г., британски гражданин, притежаващ паспорт № *****, издаден на 09.08.2017 г., валиден до 09.08.2027 г., срещу *З. С. С.*, с ЕГН *****, за връщането на малолетното дете *Ф. С. Д.*, с ЕГН *****, на молителя във Великобритания, **КАТО НЕОСНОВАТЕЛНА.**

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ претенциите на страните за присъждане на деловодни разноски, като неоснователни по смисъла на чл. 22а, ал. 3 от ЗЗДт.

Оставя без уважение като неоснователна претенцията за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

ПРЕПИСИ от настоящото решение да се връчат на страните.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването на преписите.

Съдия при Софийски градски съд: _____